

ГОСПОД Е ОБЕЩАЛ ДА ТЕ СПАСИ

Дейвид Уилкерсън
10 Април 2006

На тайна церемония, проектирана от Господ, пророк Самуил помаза Давид за цар на Израел. Самуил каза на благочестивия млад мъж: „Сега вече си помазан от Бог да бъдеш управник над народа Му.“ Въпреки това пътят на Давид до трона щеше да бъде дълъг. Преди да се изпълни обещанието от помазанието му, благочестивия Господен слуга щеше да се изправи пред много изпитания.

Само пет глави след това ние виждаме Давид тича по хълмовете и прашните пътища, бягайки от цар Саул, който се беше заклел да го убие. Какво унизително начало за такъв богобоязлив, обичащ Бога човек като него. Това беше слуга по Божието сърце, току що помазан, а вече бягаше за да спаси живота си, преследван, безпомощен, бездомен и сам. Единствената мисъл на Давид беше: „Трябва да се махна от тази държава сега. Ако не се махна от правосъдието на Саул, аз съм мъртъв.“

Той избяга до най-близката граница, тази с палестинския град Гет, управляван от цар Анхус. Докато Давид се приближаваше до крепостите на врага, той се опита да се престори на обикновен пътешественик, като се надяваше, че няма да го познаят. Но той трябва да е дочул шептенето на пограничните войници: „Това не е ли Давид, човека, който уби Голиат? Израилтяните пяха песни затова, че той е „избил десетки хиляди“ от нашите хора! Изглежда в ръцете си държим награда. Да го заведем до двореца и да го дадем на царя.“

Давид знаеше, че живота му е в опасност, понеже вражеските филистимци най-вероятно щяха да го обвинят в тероризъм. Вероятно щяха да го бият и да направят шоу, да го показват от град в град. Библията казва: „Давид... много се уплаши от гетския цар Анхус.“ (1 Царе 21:12)

Докато го водеха към двореца, Давид се отчая толкова много, че реши да се направи на луд. Той започна да си криви лицето, да си изцъкля очите, пяна течеше от устата му. Филистимските зрители трябва да са били шокирани след като са видели могъщият някога воин да бърбори безсмислено и да крещи като идиот. Представям си вражеската тълпа как се разпръсва изведнъж, когато Давид правеше диви жестове, драскаше по вратите и удряше хората около него.

През онези дни съществувал голям страх от луди хора, защото се предполагало, че те били обладани от демони, които можело да атакуват. Опитайте се да си представите последвалата сцена в двореца, когато Давид бил заведен пред царя. Докато той се правел на луд пред него, говорещ глупости и лигавещ се, филистимския цар извикал: „Разкарайте този човек от тук. Защо сте довели този луд в дома ми?“

И така Давид беше заведен обратно на границата, където му беше казано да си отиде и никога да не се връща. Свободен, той избяга в пещерата Адулам където написа Псалм 34 благодарен за освобождението си. В този разтърсващ псалм Давид си спомня целия епизод от залавянето си до това как Бог го изведе от опасното му изпитание.

Трябва да кажа, че от всичките 150 псалма, този е най-любимия ми. Той е изцяло посветен на верността на нашия Господ да освобождава децата Си от големите им изпитания и кризи. Давид заявява: „Потърсих ГОСПОДА и Той ме послуша, и от всичките ми страхове ме избави... Ангелът ГОСПОДЕН обгражда от всички страни онези, които Му се боят, и ги избавя... Праведните викат и ГОСПОД чува, и от всичките им беди ги избавя... Много са неволите на праведния, но от всички тях ГОСПОД го избавя.“ (Псалм 34:4, 7, 17, 19)

Обърнете внимание какво твърди Давид в този псалм: „Потърсих ГОСПОДА... Този сиромасх извика...“ (34:4, 6). Питам те: кога точно извика Давид? Трябва да е станало, когато се правеше на луд в Гет. Но той със сигурност не е могъл да се моли на глас в присъствието на филистимците.

Това ни води до една друга истина относно Божието освобождение.

Понякога най-силният вик става наум

Аз познавам този вид „вътрешен вик“. Много от най-силните молитви в живота ми – най-важните, сърцераздирателни, дълбоки викове – са били в пълно мълчание.

Понякога съм бил толкова вцепенен от обстоятелствата, че не съм могъл да говоря, съкрушен от ситуации толкова по-силни от мен, че не съм могъл да мисля ясно за да се моля. Веднъж седях сам в кабинета си толкова ударен, че не бях в състояние да кажа нищо на Господ, но през цялото време сърцето ми викаше: „Господи, помогни ми! Не знам как да се моля сега, така че чуй вика на сърцето ми. Избави ме от тази ситуация.“

Случвало ли ти се е такова нещо? Мислил ли си си някога: „Не знам какво става. Толкова съм съкрушен от ситуацията ми, толкова съм смазан от дълбоката болка, че не мога да го обясня. Господи, дори не знам какво да Ти кажа. Какво става?“

Аз вярвам, че точно през това премина Давид когато беше заловен от филистимците. Когато написа Псалм 34, той правеше признание: „Бях попаднал в толкова съкрушителна ситуация, че се направих на луд. Но вътрешно се чудех: „Какво става с мен? Как се стигна дотук? Господи, помагай!“

И така изглежда Давид казваше: „Този сиромасх извика вътрешно, без да знае как да се моли. И Господ ме чу и мен избави.“ Това беше дълбок сърдечен вик, а Господ е верен да чуе всеки хленч, без значение колко немощен е той.

Понякога можем само да стоим неподвижни и да знаем, че Господ е нашия Освободител

През 1958 година се натъжих много от новината за седем тийнейджъра, които бяха изправени на съд заради това, че са убили сакато момче. Святият Дух се надигна у мен толкова силно, че почувствах, че ме води да ида в Ню Йорк, където беше процеса, и аз влязох в съдебната зала убеден, че Духът ме беше завел там, за да се опитам да говоря с онези младежи.

С приближаването на края на съдебната сесия аз започнах да разбирам: „Тези момчета ще бъдат отведени през вратата в белезници, а аз никога повече няма да ги видя.“ Така че се изправих и тръгнах към съдийската пейка, където помолих да ми разрешат да говоря с момчетата преди да ги върнат в килията.

Един полицај незабавно се нахвърли върху мен и аз бях безцеремонно изведен от съдебната зала. Около мен засвяткаха светкавиците на фотоапарати и аз бях засипан с въпроси от репортери, които отразяваха процеса. Стоях там безмълвен, буквално смаян от унижителната, срамна ситуация. Мислех си: „Какво ще си помисли църквата у дома? Хората ще си мислят, че съм луд. Бях толкова наивен.“

В целият този хаос аз се молах наум: „Господи, аз си мислех, че Ти ми каза да дойда тук. Какво става?“ Не можех да се моля на глас, разбира се, понеже медиите щяха да си помислят, че съм още по-луд, отколкото изглеждам. (А аз вече изглеждах доста глупаво понеже носех папионка!)

Но Бог чу вика на този сиромас в онзи ден и от тогава досега е почитал тихия ми вик. Виждате ли, служението Teen Challenge беше родено в онази много жалка сцена, а днес то се простира по цял свят. И аз с радост споделям смиреното свидетелство на Давид от Псалм 34: „Душата ми ще се хвали в ГОСПОДА; смирените ще чуят и ще се зарадват.“ (Псалм 34:2)

Давид тука всъщност казва: „Имам да ви кажа нещо за смирените Божи хора на земята – сега и в бъдеще. Докато съществува този свят, Господ ще освобождава всеки, който Го призовава и Му вярва. В невероятна Му милост и любов, Той ме освободи, въпреки, че аз предприех много глупав ход.“

Ето какво научих от Псалм 34: когато врагът, Сатана, те залее като потоп, когато се окажеш в дълбоките води на скръбта, когато проблемите замаят съзнанието ти, когато около теб свисти хаос и дори не можеш да мислиш ясно, ти не се нуждаеш от книга с молитви или от някаква доктрина, от която да се поучиш. И не трябва да се обвиняваш, че си се направил на глупак.

Всичко, което трябва да знаеш е, че Господ чува всеки искрен вик – на ум или на глас – и отговаря. Ако реши, Той ще изпрати ангел или множество от тях, които да те оградят и да те пазят от опасност. Дори ако си постъпил глупаво или си се провалил ужасно във вярата си, ти се нуждаеш само от това да призовеш Спасителя си. Той е верен да чуе вика ти и да действа.

Петър ни предлага друг поглед върху Божието спасение

Апостол Петър пише относно два катаклизъма в Битие: Ной и потопа и унищожението на Содом и Гомор. Когато мислим за тези две събития, как си ги представяме?

Първото включва ужасния вик на множество давец се народ докато Бог отмъщаваше за насилието в поколението на Ной. Докато ужасните води на потопа се надигаха над къщи, дървета и най-високите точки на земята, хората отчаяно се вкопчваха в плаващи клони, счупени мебели, всякакъв вид дърво, но напразно.

В следващата сцена ние само можем да си представим как огромните серни пламъци унищожиха цели два града. Докато падаше Божието наказание, хората викаха в агония, докато започваха да се задушават и да умират с десетки хиляди.

Библията ясно казва, че и двете събития бяха Божие наказание. Въпреки това е факт, че нито едно от събитията нямаше нищо общо с Божия народ. Това означава ли, че тези две ужасни сцени се отнасят само за Божието отмъщение над грешниците? Истина е, че тези събития трябваше да послужат като знамения, като примери за цялото човечество от всяко време с предупреждението от Бог: „Искам да знаете, че Аз се разправям жестоко с насилието и греха.“

Тук Петър ни обяснява: „Защото, ако Бог... не пощади стария свят, но запази с още седем души Ной... като докара потоп върху света на безбожните; така също, ако Той осъди на разорение градовете Содом и Гомора, като ги обърна на пепел... и ги постави за пример на онези, които след това щяха да вършат нечестие, но избави праведния Лот... то знае Господ как да избави благочестивите от изкушения“ (2 Петрово 2:4-7, 9)

Въпреки жестокостта на тези примери, Бог дава ясно послание за утеха на народа Си, като че казва: „Просто ви дадох две от най-великите примери за състраданието Ми. Ако по време на световен потоп Аз мога да спася един праведен човек, мога да спася и един праведник и семейството му по време на опустошение. Та не мога ли да спася и теб? Не мога ли да ти дам чудотворен изходен път?

След като мога да изпратя огън и сяра от небето за да осъдя и да погубя цели два града наведнъж, а въпреки това съумях да изпратя ангели в хаоса да спасят Лот и дъщерите му, не мога ли да изпратя ангели и за теб, които да те спасят от изпитанията ти?“

Урокът за праведните тук е следния: Бог ще направи каквото е необходимо, за да спаси народа Си от огнените изпитания и изкушения. Помислете – за да бъде избеген Израел от хватката на врага, трябваше да се отвори Червено море. От скалата трябваше да потече вода, за да се спасят онези израилтяни от изпитанието им в пустинята. От небето трябваше да бъде изпратен чудотворен хляб – ангелска храна, за да бъдат спасени от глад. А за да се спаси Ной от потопа трябваше да има ковчег и „ангелски ескорт“, който да спаси Лот от огненото унищожение. Ясно е, че Бог знае как да спаси народа Си и Той ще направи абсолютно всичко, за да направи това, без значение от обстоятелствата.

Фразата на Петър „Знае Бог как да избави“ означава просто: „Той вече има планове“

Чудесната истина е, че Бог вече има планове за избавлението ни дори и преди да сме извикали към Него. А Той не е седнал на тези планове, а само чака нашия вик за помощ. Може да преживяваме битката на живота си, чудейки се как ще ни избави Бог, но Той е готов да приложи плана си в действие по всяко време.

Виждаме това ясно илюстрирано в Еремия 29 глава, където Израел беше в робство във Вавилон. Това беше вероятно най-голямото изпитание, което Божия народ беше преживявал, но Бог им обеща: „Ще ви посети след 70 години и ще изпълня Словото Ми към вас.“

„Защото Аз зная мислите, които мисля за вас, заявява ГОСПОД, мисли на мир, а не на зло, да ви дам бъдеще и надежда.“ (Еремия 29:11). Последната фраза означава буквално „да ви дам онова, за което копнеете.“ С други думи Бог казваше: „Казвам ви, че не съм ви ядосан, че мислите Ми за вас са за добро. И още – давам ви обещание.“

Обещанието се намира в следващия стих: „Тогава ще Ме призовете и ще отидете, и ще Ми се помолите и Аз ще ви послушам.“ (29:12). Обърнете внимание на първата дума от стиха: „Тогава...“ Аз вярвам, че Бог казва просто: „Ако се молиш, ще те чуя. Виждаш ли, Аз имам специален план за спасение за теб, а ти винаги трябва да Ми вярваш, че ще изпълня този план и ще.“

Причината, поради която Бог иска да продължим да се молим е за да бъдем готови за избавлението Му. Накратко, ние трябва да сме готови да вярваме в невероятните мисли, които Той има за нас. Словото Му ни казва: „Имате обещанието Ми, че ще ви спася от всички проблеми и изкушения. Дал съм ви мощни примери как спасих слугите си преди. Сега ходи и се моли с очакване, надежда и вяра, че ще посети и теб. Аз имам само добри мисли за теб, мисли за изцеление и възстановяване.“

Докато изучавах думата „освобождение“ в Библията, четох Божия план за цар Езекия

За този благочестив човек се казва: „Езекия... върши това, което беше добро и право, и вярно пред ГОСПОДА, своя Бог. Във всяко дело, което започна в службата на Божия дом, и в закона, и в заповедта, като търсеше своя Бог, той действаше с цяло сърце и успяваше.“ (2 Летописи 31:20-21)

Библията многословно ни казва, че този човек беше най-великия цар, който Израел някога е имал. Казва ни се, че сърцето на Езекия беше толкова насочено към Господ, че преди него нямаше цар подобен на нему. Обърнете внимание на следващия стих обаче: „След тези дела и тази вярност дойде асирийският цар Сенахирим. Той нахлу в Юда и разположи стана си против укрепените градове, като намисли да ги покори за себе си.“ (2 Летописи 32:1)

Обърнете внимание на първите думи: „След тези дела...“ Това се отнася до всичките добри неща, които беше направил Езекия: ходенето му в истината и светостта, търсенето му на Бог, прилепването му към Господ, борбата му срещу греха и компромиса, дълбоката му молитва и вяра, народното съживление, което той предвождаше. В началото на тези благословени неща, казва Библията, се намеси дявола. Началствата и властите на тъмнината обградиха праведния цар и Божия народ, водейки тотална война, за да ги съборят и да унищожат вярата им.

Да, всичко това се случи след установяването на всички служения на Езекия. Думата „установяване“ в този пасаж означава „стабилен, зрял, добре установен“. Накратко – ние виждаме декларация за война срещу един Божи човек, който беше стабилен в духа и зрял във вярата. Сатана не пилееше силите си за някое слабо, неопитно, клатушкащо се Божие дете; той беше насочил най-мощните си оръжия към един духовен гигант.

Буквално за една нощ Езекия попадна в невъзможна ситуация. Въпросът беше: „Защо?“ Този благочестив човек не живееше в грях или в бунт, а беше един от най-верните Божии служители. Въпреки това Бог не обясни на Езекия, защо го беше сполетяла тази ужасна обсада.

Много скоро атмосферата зад стените на Ерусалим се изпълни с демонични лъжи и богохулни гласове, с обвинения от Сатана, които се въртяха в ума на Езекия: „Бог вече не е с теб, Езекия. Той очевидно те наказва. Ако Господ е с теб, как е възможно да си в такава беда?“

Това е ясна илюстрация за дяволския план срещу всеки посветен Божи слуга

По време на нашите изпитания и изкушения, Сатана идва при нас с подобни лъжи: „Сега си обграден и няма изход. По-велики слуги от теб са се отказвали при по-леки от твоите обстоятелства. Сега е твой ред да паднеш. Ти си неудачник, в противен случай нямаше да преминаваш през това. Има нещо сбъркано в теб и Бог е много разочарован.“

По време на изпитанието си Езекия призна своята безпомощност. Царят разбра, че нямаше сила да спре гласовете, които му се бяха разгневили – гласове на обезкуражение, заплахи и лъжи. Той знаеше, че не може да спаси себе си в битката, така че потърси Господ за помощ. И Бог отговори като изпрати пророк Исаия при Езекия със следното послание: „Господ вече е чул вика ти. Сега кажи на Сатана, който стои на портата ти: „Ти си този, който ще падне. По пътят, по който дойде, по него ще си отидеш.“

Езекия почти се беше хванал на измамата на врага. Истината е, че ако не се противопоставим на лъжите на Сатана, ако по време на криза не се обърнем към вяра и молитва, ако не почерпим сили от Божието обещание за избавление, дявола ще се прицели в нестабилната ни вяра и ще усилите атаките.

Езекия се окуражи от словото, което получи и можа да каже на Сенахирим право в очите: „Дяволе, ти не богохулстваш срещу мен. Ти излъга самия Бог. Моят Господ ще ме освободи. А понеже богохулства против Него, ще видиш гнева Му!“

Библията ни казва, че Бог избави Езекия и Юдея по свръхестествен начин в същата нощ: „И в същата нощ Ангелът ГОСПОДЕН излезе и изби сто осемдесет и пет хиляди души в асирийския стан. И когато станаха на сутринта, ето, всички те бяха мъртви трупове.“ (4 Царе 19:35)

След като Христос беше разпнат на Кръста, Божия народ има още по-добри обещания отколкото Езекия

Само в първите няколко книги от Библията Бог избави по чудотворен начин Ной, Лот, Давид, Езекия, Данаил и трите еврейски деца, Моисей, Исус Навиев, Израел, Йосиф и много други. Колкото до Божите хора днес, Христовата кръв ни е избавила от греха, унищожението и още много други неща: „Който даде Себе Си за нашите грехове, за да ни избави от настоящия свят на злото според волята на нашия Бог и Отец“ (Галатяни 1:4).

Вярващите днес не стоят само на обещанието, но също така и на пролятата кръв на Исус Христос. А в тази кръв имаме победа над всеки грях, изкушение и битка, които ще видим някога. Може би наскоро си получил писмо от дявола. Питам те: вярваш ли, че Бог знае предварително за всяко твое изпитание? За всяка твоя глупост? Всяко твое съмнение и страх? Ако е така, пред теб стои примера на Давид, който се моли: „Този сиромаш извика и Господ го избави.“ Ще направиш ли същото?

Помни: ако се молиш, макар и мълчаливо, ако откажеш да се страхуваш от атаките на Сатана и устоиш с вяра, тогава един ден ще се събудиш с голяма победа. Самият Бог ще се разправи с врага ти и ще изпълни плана Си да те освободи.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2006 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Lord Has Promised to Deliver You](#) / [Господ е обещал да те спаси](#)